

РЕШЕНИЕ

№ 28316

гр. София, 27.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10228** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. М. (J. M.), гражданин на И., чрез адвокат С. К., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 99, ет. 8, офис 14/15 срещу отказ от 01.08.2024 г. за издаване на виза тип „С“ на Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в И..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „С“, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че Д. М. има сключен трудов договор с български работодател, което оправдава целта на планирания престой. Работодателят от своя страна е представил и изискуемите по Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) документи, които сочат ясно намерението на жалбоподателката да работи в страната като помощник в кухня. Твърди се, че в отказа липсва точно описание на фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да постанови оспорения акт. Не е посочено, каква е точно информацията, чиито анализ е довел до извода, че чужденецът не е доказал целта и условията на заявеното пребиваване и че няма да напусне страната в срока на разрешения му престой. Тези обстоятелства лишават оспорващия да разбере, защо точно, поисканата виза му се отказва, за да може да организира пълноценно защитата си.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващата не се явява. Пълномощникът и адвокат К., поддържа жалбата.

Ответникът не се явява. Представява се от юрист А., която оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 31.07.2024 г. в посолството на Република България в [населено място], И., Д. М., е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на Д. М., издаден от компетентните индийски власти, 2. Полица за сключен договор за медицинска туристическа застраховка за периода 20.08.2024 г. до 17.11.2024 г. 3. Резервация с електронен билет за полет на авиокомпания Lufthansa по маршрут заминаване Д. – Ф. – С. на 20.08.2024 г. и връщане С. – М. - Д. на 29.10.2024 г., 4. Декларация, надлежно регистрирана в Агенция по заетостта, за осъществяване на краткосрочна заетост без разрешение за работа чрез регистрация, за сезонна работа до 90 дни по чл. 24, ал. 2 от ЗТМТМ, съставена от работодател „Сакар консулт“ ЕООД. Към декларацията са приложени изискуемите по ЗТМТП документи и списък на десет чужденци, всички с индийско гражданство, които ще работят в обект – ресторант „А. екзотикс“, в [населено място], стопанисван от работодателя. За Д. М. е отбелязано, че ще работи като помощник в кухня, от 01.08.2024 г. до 30.10.2024 г. 5. Трудов договор между Д. М. и „Сакар консулт“ ЕООД, ведно с длъжностна характеристика, 6. Писмо за настаняване, видно от което работодателят ще настани работника за срока на трудовия договор в нает апартамент в [населено място].

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че предоставената информация относно обстановката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 7/22.02.2024 г. на посланика на Република България в [населено място], И., с която С. П., нотифициран втори секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Д. М., без да е посочена датата на връчването, жалбата е подадена директно в АССГ на 20.09.2024 г. (вх. № 26840) е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някои от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от С. П., нотифициран втори секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], И., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му – по отношение на Д. М. не предоставената информация относно обстановката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата.

В разглеждания казус е безспорно, че Д. М. е подала искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, на основание чл. 24л от ЗЧРБ, съгласно който за извършване на сезонна работа за срок до 90 дни без прекъсване чужденецът трябва да притежава валидна виза за краткосрочно пребиваване за целите на сезонна работа, когато такава се изисква, и заетостта да е регистрирана от органите на Министерството на труда и социалната политика по реда на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТП) и правилника за неговото прилагане.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат са описани в ЗТМТП и правилника за прилагането му.

В разглеждания казус е безспорно, че работодателят „Сакар консулт“ ЕООД има сключен валиден трудов договор с Д. М., съгласно чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗТМТП и че сезонната работа на гражданина на третата държава е регистрирана чрез подадена Агенция по заетостта, [населено място] декларация (вх. № СЗ-06-11-ОП827 от 27.06.2024 г.), съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗТМТП.

На Д. М. е било осигурено настаняване, в наето от работодателя жилище и видно от представената декларация предлаганите условия на труд и заплащане не са били по-неблагоприятни от условията за български граждани за съответната категория труд.

Представен е закупен самолетен билет, видно от който Д. М. е следвало да напусне страната, с полет от летище С. на 29.10.2024 г.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени и описани по-горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обстановката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените изводи, базирана на конкретни фактически предпоставки.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ (независимо, че последното основание не изрично упоменато в оспорения отказ) са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност. В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

За пълнота съдът намира, че следва да отбележи, че не кредитира предоставената по време на проведеното по делото открито заседание извадка от електронната визова система на М.. За същата няма данни от кого е изготвена. Съществено е, че тя също не съдържа изложение на фактическите предпоставки, мотивирали административния орган да постанови оспорения отказ. В нея има най-общи лични данни за апликанта Д.

М. и направени от неизвестно лице ръкописни добавки – „Приложение IV на Визовия кодекс – т. 10 и т. 13 – Предвид предоставената информация, има основателни съмнения за намерението да напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата. Висок миграционен риск.“ и „пътуването е през Германия“. Тези ръкописни отметки не могат да заместят излагането на точни и ясни мотиви за издаването на процесния отказ, а това, че пътуването е през Германия, не може да доведе автоматично до извода за наличие на евентуално намерение на Д. М. да не напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата. В случая тук същественото е, че между България и И. няма директни полети и пристигането в страната се осъществява, чрез смяна на полета, най-често на територията на друга държава членка.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне С. П., нотифициран втори секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], И., за ново разглеждане на подаденото от Д. М. искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт – виза за краткосрочно пребиваване.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати и направените за сметка на АССГ разноски за преводач, предвид на обстоятелството, че същият категорично не пожела да представи превод на документи на чужд език, съдържащи се в административната преписка, които не са представени или съставени от жалбоподателката.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М. (J. M.), гражданин на И., чрез адвокат С. К., отказ от 01.08.2024 г. за издаване на виза тип „С“ на Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], И..

ВРЪЩА делото като преписка нотифициран втори секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], И. за ново разглеждане на направеното от Д. М. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Д. М. (J. M.), гражданин на И., чрез адвокат С. К., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 10 (десет) лева, представляваща платена държавна такса.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Административен съд София - град, на основание чл. 143 от АПК, сумата от 250 (двеста и петдесет) лева, представляваща направени разноски за превод на документи на чужд език, съдържащи се в преписката.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.